USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **K. K.**, zast. Mgr. Pavlem Čižinským, advokátem se sídlem Havlíčkovo náměstí 189/2, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, ve věci ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2021, čj. 10 A 1/2021-12,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně dne 12. 10. 2020 oznámila žalovanému (dále „stěžovatel“) změnu zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném od 31. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Stěžovatel následně žalobkyni sdělením ze dne 12. 11. 2020, čj. OAM-59518-6/ZM-2020, podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců sdělil, že podmínky stanovené v § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců pro její zaměstnávání u zaměstnavatele S. F. na pracovní pozici masérka s místem výkonu práce na adrese B., P., nejsou splněny, neboť toto pracovní místo není vedeno v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty.

[2] Žalobkyně se následně žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhala ochrany před nezákonným zásahem stěžovatele ve smyslu § 82 s. ř. s., který měl spočívat ve vydání věcně nesprávného sdělení, neboť dle žalobkyně pracovní místo bylo v centrální evidenci vedeno. Současně však žalobkyně proti sdělení stěžovatele podala odvolání ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“). Městský soud žalobu v záhlaví uvedeným usnesením jako nepřípustnou odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s., neboť dospěl k závěru, že sdělení o nesplnění podmínek vydané podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců je rozhodnutím o veřejných subjektivních právech ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a současně ji postoupil 5. 2. 2021 jako odvolání

Komisi. Ta nicméně na základě žalobkyní podaného odvolání rozhodnutím ze dne 4. 2. 2021, čj. MV-195293-4/SO-2020, sdělení stěžovatele zrušila a věc mu vrátila k novému projednání. Stěžovatel následně sdělením ze dne 31. 3. 2021, čj. OAM-59518-15/ZM-2020, žalobkyni sdělil, že splňuje podmínky pro změnu zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců.

[3] Proti usnesení městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, ve které namítal, že sdělení podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců je úkonem podle části IV. správního řádu.

[4] Nejvyšší správní soud podle § 103 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. kdykoliv za řízení přihlíží z úřední povinnosti k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení). Jednou z podmínek řízení je mj. existence předmětu řízení. Odpadnutí předmětu řízení je neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení, pro který soud návrh usnesením odmítne podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[5] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že 4. senát tohoto soudu usnesením ze dne 3. 6. 2021, čj. 4 Azs 327/2020-44, ve skutkově obdobné věci jiné žalobkyně odmítl kasační stížnost žalovaného pro odpadnutí předmětu řízení, jelikož žalobou napadené usnesení o zrušení sdělení o splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele a žalobou napadené sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců bylo zrušeno rozhodnutím Komise vydaným poté, co městský soud žalobu odmítl a postoupil ji Komisi jako orgánu příslušnému k rozhodnutí o odvolání.

[6] Přestože se 4. senát výslovně nezabýval povahou sdělení podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců, ze zmíněného usnesení sp. zn. 4 Azs 327/2020 implicitně vyplývá, že povahu sdělení si 4. senát posoudil tak, že se jedná o rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu. V opačném případě by nedošlo k odpadnutí předmětu řízení ve vztahu k žalobou napadenému sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele. Podle § 156 odst. 2 správního řádu totiž platí, že vyjádření, osvědčení nebo sdělení (popřípadě jiný úkon podle části IV. správního řádu dle § 158 odst. 2 téhož zákona), které je v rozporu s právními předpisy a které nelze opravit postupem podle § 156 odst. 1 správního řádu, zruší usnesením správní orgán, který je vydal nebo učinil. Bylo-li by proto sdělení podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců úkonem podle části IV. správního řádu, mohl by jej zrušit pouze správní orgán, který sdělení vydal, tedy žalovaný (stěžovatel v nyní projednávané věci). V takovém případě by pak rozhodnutí Komise o zrušení sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele bylo nicotné podle § 77 odst. 1 správního řádu, protože by ho vydal správní orgán, který k jeho vydání neměl žádnou pravomoc (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2005, čj. 6 A 76/2001-96, č. 793/2006 Sb. NSS). Ke zrušení sdělení by proto nedošlo a předmět řízení by neodpadl. Dospěl-li proto 4. senát k závěru, že došlo k odpadnutí předmětu řízení z důvodu, že žalobou napadené sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele bylo Komisí zrušeno, znamená to, že dospěl současně k závěru, že Komise měla pravomoc rozhodnout o odvolání proti sdělení, neboť sdělení podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců bylo správním rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu.

[7] Nyní rozhodující senát má jisté pochybnosti o tomto implicitním závěru s ohledem na předpoklad značně neformální procedury vydání sdělení. Nicméně neshledal dostatečné důvody pro postoupení věci k rozhodnutí rozšířenému senátu postupem podle § 17 odst. 1 s. ř. s. Zákonodárce totiž povahu sdělení podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců ve vztahu ke správnímu řádu vyjasnil. S účinností od 2. 8. 2021 zákonem č. 274/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, výslovně v § 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zakotvil, že se ustanovení části II. a III. správního řádu na řízení podle § 42g odst. 7 až 11 zákona o pobytu cizinců nevztahují. Rozšířený senát by tak mohl rozhodnout pouze o povaze sdělení ve vztahu k již neúčinnému znění zákona o pobytu cizinců, aniž by toto rozhodnutí mělo jakýkoliv přesah do budoucna. V projednávané věci současně byla individuální práva žalobkyně ochráněna již tím, že Komise zrušila sdělení stěžovatele k odvolání žalobkyně, znajíc právní názor městského soudu o povaze sdělení, a stěžovatel následně vydal pozitivní sdělení o splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele (viz bod [2] tohoto usnesení). Proto i v nyní projednávané věci vyšel rozhodující senát z implicitního závěru 4. senátu, dle kterého je sdělení podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců rozhodnutím dle § 67 správního řádu.

[8] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, jakou povahu má sdělení podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců ve vztahu k s. ř. s. Pakliže by totiž mělo povahu nezákonného zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s., pak by jeho pravomocné zrušení v jiném řízení nemělo vliv na odpadnutí předmětu řízení, neboť žalobkyně alternativně v žalobě navrhla deklaraci nezákonnosti zásahu stěžovatele.

[9] Žaloba proti rozhodnutí má přednost před žalobou proti nezákonnému zásahu správního orgánu a možnost úspěšně podat žalobu proti nezákonnému zásahu nastupuje teprve tehdy, pokud žaloba proti rozhodnutí nepřipadá v úvahu (bod 52 a 53 usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 4. 2017, čj. 6 Afs 270/2015-48, č. 3579/2017 Sb. NSS, *Krácení dotace*). Žalobou proti rozhodnutí správního orgánu se může ten, *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti,* domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti (§ 65 odst. 1 s. ř. s.).

[10] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správní rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. je definováno kombinací materiálních a formálních znaků (rozsudky ze dne 17. 10. 2019, čj. 6 Ans 1/2013-66, č. 2941/2014 Sb. NSS, a ze dne 20. 2. 2018, čj. 9 As 336/2017-18). Předně se tak musí jednat o úkon, který zasahuje do právní sféry žalobce (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-43, č. 906/2006 Sb. NSS). Avšak nikoli každý úkon, který se nějakým způsobem dotýká práv a povinností žalobce, je správním rozhodnutím. V opačném případě by se totiž vyprázdnila kategorie zásahů ve smyslu § 82 s. ř. s. (rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2018, čj. 6 As 103/2018-53, č. 3745/2018 Sb. NSS). Pro posouzení rozdílu mezi rozhodnutím a zásahem jsou proto klíčové formální znaky úkonu (rozsudek NSS ze dne 19. 5. 2016, čj. 6 As 69/2016-76, č. 3412/2016 Sb. NSS).

[11] O rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. se tedy jedná tehdy, zasahuje-li úkon do veřejných subjektivních práv žalobce [pokud ne, podléhá kompetenční výluce podle § 70 písm. a) s. ř. s.] a zároveň vykazuje alespoň základní formální znaky, na jejichž základě jej lze odlišit od zásahů ve smyslu § 82 s. ř. s. V případě pochybností o naplnění formálního znaku hraničních či nestandardních úkonů pro jejich klasifikaci jako rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s. má být upřednostněna právě možnost obrany proti takovým úkonům cestou žaloby proti rozhodnutí, a to proto, že právě toto řízení nejlépe naplňuje principy, na nichž je správní soudnictví v České republice vybudováno, zatímco řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem má pouze doplňkovou (subsidiární) povahu. Jedním z nejdůležitějších aspektů při úvahách, jakou cestou má být zajištěn soudní přezkum proti konkrétnímu úkonu správního orgánu, musí být zajištění účinnosti poskytované soudní ochrany (bod 51 usnesení rozšířeného senátu *Krácení dotace*).

[12] Podle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v odstavcích 7 až 10, a to ode dne uvedeného v oznámení. Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání.*

[13] Podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců platí, že *změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 povinen oznámit ministerstvu nejméně 30 dnů před takovou změnou. Změnit zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty oprávněn nejdříve 6 měsíců od právní moci rozhodnutí o vydání zaměstnanecké karty; to neplatí v případě rozvázání pracovního poměru cizince výpovědí z některého z důvodů uvedených v § 52 písm. a) až e) zákoníku práce, dohodou z týchž důvodů anebo okamžitým zrušením podle § 56 zákoníku práce nebo zrušením pracovního poměru zaměstnavatelem ve zkušební době a pokud cizinec tyto důvody současně s oznámením prokáže. Držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 dále není oprávněn změnit zaměstnavatele nebo nastoupit na pracovní pozici, bude-li budoucím zaměstnavatelem agentura práce. Držitel zaměstnanecké karty, který na území přicestoval na základě vládou schváleného programu, je oprávněn změnit zaměstnavatele nejdříve po uplynutí doby, na kterou byla tato zaměstnanecká karta vydána; to neplatí, pokud dřívější změnu zaměstnavatele umožňují podmínky vládou schváleného programu, na jehož základě držitel zaměstnanecké karty na území přicestoval. Držitel zaměstnanecké karty dále není oprávněn oznámit změnu zaměstnavatele po uplynutí doby uvedené v § 63 odst. 1.*

[14] Podle § 42g odst. 8 téhož zákona dále platí, že *oznámení podle odstavce 7 se podává na k tomu určeném úředním tiskopisu, kde je cizinec povinen uvést jméno, příjmení, datum narození, státní příslušnost, požadovanou změnu, název budoucího zaměstnavatele, telefonní číslo na budoucího zaměstnavatele, informace, zda jsou dosavadní a budoucí zaměstnavatelé účastníky vládou schváleného programu, údaje k nové volné pracovní pozici vedené podle zákona o zaměstnanosti v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty v rozsahu tiskopisu a přesné datum, ke kterému změna nastane. Dále je povinen k oznámení předložit doklad prokazující, že jeho dosavadní pracovněprávní vztah*

trvá, nebo doklad prokazující, ke kterému dni tento vztah skončil, pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti nebo smlouvu o smlouvě budoucí, ze které je patrné, že je uzavřena na v oznámení uvedenou pracovní pozici, která je uvedena v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty, a prohlášení budoucího zaměstnavatele, že má cizinec odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání podle odstavce 2 písm. c). Pracovní smlouva, dohoda o pracovní činnosti nebo smlouva o smlouvě budoucí musí splňovat podmínky uvedené v odstavci 2; to neplatí, jedná-li se o oznámení změny zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele.

[15] Podle § 42g odst. 9 téhož zákona pak platí, že *ministerstvo ve lhůtě 30 dnů ode dne oznámení podle odstavců 7 a 8 sdělí cizinci a budoucímu zaměstnavateli, zda byly splněny podmínky požadované pro změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele a zda může být na tomto místě zaměstnáván. Na oznámení, které nesplňuje podmínky uvedené v odstavcích 7 a 8 se hledí, jako by nebylo učiněno. Jestliže v době podle § 63 odst. 1 držitel zaměstnanecké karty doručil ministerstvu více oznámení o změně zaměstnavatele, přihlíží se pouze k poslednímu z nich, na předchozí oznámení se hledí, jako by nebyla učiněna.*

[16] Z citovaného § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že cizinec je oprávněn přechodně pobývat na území po dobu delší než 3 měsíce a vykonávat zaměstnání na pracovní pozici, kterou stěžovateli oznámil podle § 42g odst. 7 téhož zákona, za předpokladu, že oznámení splňuje podmínky uvedené v § 42g odst. 7 až 10 zákona o pobytu cizinců. V takovém případě oprávnění vzniká přímo ze zákona (*ex lege)*, a to ode dne uvedeného v oznámení. Zákon o pobytu cizinců tak nepodmiňuje právo vykonávat zaměstnání na oznámené pracovní pozici sdělením stěžovatele o splnění podmínek. Pakliže oznámení cizince podmínky nesplňuje, pak se na takové oznámení ze zákona hledí, jako by nebylo učiněno (§ 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců). Účinky tak zde rovněž nastávají *ex lege*.

[17] Přestože zákon o pobytu cizinců nepodmiňuje právo vykonávat zaměstnání na oznámené pracovní pozici sdělením o splnění podmínek, je sdělením podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců autoritativně postaveno na jisto, zda oznámení cizince splňuje požadavky § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců. Obsah sdělení podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců totiž závazně předurčuje, jaké účinky ze zákona o pobytu cizinců nastanou, tj. zda cizinec může oprávněně pobývat na území a vykonávat zaměstnání na oznámené pozici (§ 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců), nebo zda se na oznámení hledí, jako by nebylo učiněno (§ 42g odst. 9 téhož zákona). To je významné nejen pro účely samotného výkonu zaměstnání na nově oznámené pozici, nýbrž i z hlediska případného zániku platnosti zaměstnanecké karty podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ta totiž zaniká uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) téhož zákona na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10 téhož zákona. Výjimku z tohoto pravidla pak představuje mj. situace, kdy cizinec před uplynutím této doby učiní oznámení podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců (§ 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Pakliže by se však na oznámení hledělo, jako by nebylo učiněno podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců, a stěžovatel by tuto skutečnost

cizinci sdělil až ke konci doby podle § 63 odst. 1 téhož zákona, ve které mohl cizinec učinit nové oznámení, mohlo by dojít k zániku platnosti zaměstnanecké karty, aniž by to cizinec mohl jakkoliv ovlivnit, ačkoliv mohl být i v dobré víře, že splňuje všechny předepsané podmínky. Sdělení stěžovatele tak i v tomto ohledu významně ovlivňuje následný osud platnosti zaměstnanecké karty cizince.

[18] Z výše uvedeného je tak zřejmé, že stěžovatel sdělením podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců autoritativně určuje, zda byly splněny podmínky požadované pro změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele a zda může být cizinec na tomto místě zaměstnáván. Sdělení je tak z materiálního hlediska rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Sdělení zasahuje do právní sféry cizince, neboť přestože účinky týkající se oznámení nastávají ze zákona, sdělení stěžovatele závazně určuje, které účinky předvídané zákonem o pobytu cizinců mají nastat.

[19] Pokud jde o formální znaky, Nejvyšší správní soud v bodě [7] tohoto usnesení vyjádřil jisté pochybnosti o implicitním závěru 4. senátu, zda sdělení podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců je správním rozhodnutím z pohledu správního řádu z důvodu méně formální procedury jeho vydání. Nicméně i kdyby se nejednalo o správní rozhodnutí ve smyslu správního řádu, může se stále jednat o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. I pokud by sdělení nebylo vydáváno v rámci správního řízení, neznamená tato skutečnost, že by sdělení nebylo vydáváno v rámci určité formální procedury. Jednak zákon o pobytu cizinců v § 42g odst. 7 a 8 stanoví jednoznačné podmínky, které musí oznámení splňovat a které následně stěžovatel přezkoumává, jednak je stěžovateli stanovena konkrétní lhůta, v rámci které je povinen cizinci sdělit, zda byly splněny podmínky pro změnu zaměstnavatele (§ 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců). Sdělení je vydáváno stěžovatelem v rámci jeho zákonem stanovené pravomoci, vztahuje se ke konkrétní věci a je adresováno individuálně určeným osobám, tj. cizinci a budoucímu zaměstnavateli (§ 42g odst. 9 téhož zákona). Byť zákon o pobytu cizinců výslovně nestanovuje požadavek na písemnou formu sdělení, z povahy věci je zřejmé, že se tak musí dít právě touto formou. Z výše uvedeného je tak patrné, že sdělení je do značné míry formalizovaným úkonem stěžovatele, kterým autoritativně určuje, že určitá osoba určitá práva má či nemá, a proto nemůže být zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s.

[20] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že sdělení podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců je správním aktem způsobilým být předmětem soudního přezkumu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. Tyto závěry jsou platné i ve vztahu k zákonu o pobytu cizinců s účinností od 2. 8. 2021. Vyloučení použití části II a III. správního řádu na řízení podle § 42g odst. 7 až 11 zákona o pobytu cizinců totiž nemá vliv na povahu přezkoumávaného aktu z hlediska soudního řádu správního.

[21] Žalobkyně se s ohledem na výše uvedené nemohla domáhat deklarace nezákonnosti zásahu žalovaného. Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval tím, zda došlo k odpadnutí předmětu řízení.

[22] Žalobkyně proti sdělení stěžovatele podala vedle žaloby paralelně odvolání, o kterém Komise rozhodla dříve, než jí byla žaloba městským soudem postoupena jako

odvolání proti sdělení stěžovatele. Následně stěžovatel vydal nové, vyhovující sdělení o splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele (viz bod [2] tohoto usnesení). Na základě těchto skutečností je zřejmé, že sdělení stěžovatele bylo pravomocně zrušeno jako správní rozhodnutí podle § 67 správního řádu k odvolání žalobkyně. Za takové situace proto došlo k odpadnutí předmětu řízení, jelikož rozhodnutí, které mohlo veřejná subjektivní práva žalobkyně zasáhnout, již neexistuje (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2007, čj. 7 Afs 143/2006-95 a usnesení NSS ze dne 14. 1. 2016, čj. 9 Ads 147/2015-24).

[23] Nejvyšší správní soud proto s ohledem na neodstranitelný nedostatek podmínky řízení kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

[24] O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 17. září 2021

Petr Mikeš
předseda senátu